

ISBN: 978 90 00 38922 3

ISBN: 978 90 00 38923 0 (e-book)

NUR: 283

© 2024 Van Holkema & Warendorf

Uitgeverij Unieboek | Het Spectrum bv.

Oorspronkelijke titel: *Die Duftakademie – Im Bann der Düfte*

Oorspronkelijke uitgave: © 2024 Arena Verlag GmbH, Würzburg

Via Internationaal Literatuur Bureau B.V., Amsterdam. Alle Rechten voorbehouden.

www.de-leukste-kinderboeken.com

Tekst: Anna Ruhe

Illustraties: Claudia Carls

Vertaling: David Orthel en Klaske Kamstra

Omslag: Claudia Carls en Marieke Oele

Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Proloog

De voetstappen van de Patroon echoden in een monotoon ritme over de parketvloer. Onophoudelijk liep hij om de tafel heen die in het midden van de ruimte stond. Op die tafel stond de sentiscoop. De plafondlamp erboven bescheen de donkergrijze vloeistoffen waarmee het apparaat gevuld was. Hoewel de glazen buisjes potdicht zaten en er onmogelijk iets kon ontsnappen, was alleen al de aanblik ervan angstaanjagend. Zeker voor degenen die wisten wat deze vloeistoffen konden aanrichten.

Als een roofdier in een kooi en met zijn blik strak op de sentiscoop gericht, liep de Patroon zijn rondjes. Hij had een eigenaardige uitdrukking op zijn gezicht. Hunkerde hij naar de macht die het gebruik van dit apparaat hem zou geven? Of genoot hij van de gedachte aan de angst die hij ermee zaaide? Van zijn gezicht viel ook nu niets af te lezen; je wist tenslotte nooit wat

er in hem omging. Het bleef een raadsel waarom hij er genoeg in schepte anderen angst aan te jagen. Of waarom hij het prettig vond mensen te dwingen bij hem te blijven.

Het was onbegrijpelijk wat iemand daar zo fijn aan vond. Maar het was nu eenmaal zo – zo zat de Patroon in elkaar. Misschien zouden we er ooit achter komen waarom. Waarom sommige mensen dingen deden waar ze anderen pijn of schade mee toebrachten. Vaak expres. Soms zelfs met plezier. Het was een griezelige gedachte.

Maar misschien deed het waarom er uiteindelijk ook helemaal niet toe. Al was het maar omdat de redenen van de Patroon niets aan de situatie veranderden, laat staan een excuus waren. Het was gewoon beangstigend dat het zo was en er zat niets anders op dan tegenstand te bieden en te proberen de Patroon zijn macht te ontnemen.

Door de kieren in het hout drong het daglicht naar binnen, waardoor ik het gevoel had dat ik moest opstaan. Maar de drang om onder mijn warme dekbed te blijven liggen was sterker, dus bleef ik waar ik was. Bij wijze van compromis boog ik over de rand van ons stapelbed om naar Polly te kijken.

‘Hé slaapkop,’ fluisterde ik. ‘Word eens wakker!’

Polly mompelde wat, maar bleef onbeweeglijk liggen.

‘Vandaag beginnen we met plantkunde, zag ik op het lesrooster.’ Ik boog nog wat verder naar beneden en wilde even aan Polly’s dekbed trekken om haar wakker te maken. Maar mijn arm was net niet lang genoeg, dus het lukte me niet om een puntje te pakken. Tenminste, niet zonder het risico te lopen dat ik uit bed zou vallen.

Polly kroop nog wat dieper onder de dekens en haar enige reactie was een tweede kreun. Maar de opdringgerige lichtstralen in onze boomhut hadden nu toch gewonnen – in elk geval van mij. Ik ging zitten, gooide met grote tegenzin mijn dekbed van me af en klom naar beneden. De nog koele ochtendlucht bezorgde me kippen-

vel, maar rook ook naar warm hout en vochtige bosgrond: de geur van ons tijdelijke onderkomen. Sinds gisteren was ik eindelijk weer op de magische academie om aan mijn derde vakantiekamp te beginnen. Ik ademde de boslucht nog eens heel diep in. Voor ik de badkamer in ging, trok ik nog een keer aan Polly's dekbed. 'Kom nou uit je nest. Onze eerste dag van het zomerkamp begint zo!'

'Ik hou niet van ochtendmensen,' mopperde ze.

'Echt wel!' zei ik nog snel voor ik de deur achter me dichttrok, mijn tandenborstel pakte en opgewekt mijn spiegelbeeld goeiemorgen wenste.

Toen ik met parelwit geпоetste tanden de badkamer weer uit kwam, was Polly zowaar overeind gekomen en zat ze in bed voor zich uit te staren. 'Ik dacht dat je niet van ochtendmensen hield,' zei ik, en kroop bij haar op het onderste bed. Ik had koude voeten van de tegelvloer in de badkamer en stopte ze aan het voeteneind onder haar dekbed.

'Klopt.' Polly trok haar rechtermondhoek op. 'Maar voor jou maak ik een uitzondering.'

Ik grijsde terug. Ik was zo blij om hier weer te zijn. Hier in boomhut nummer vijf. Samen met Polly.

'Heb je Ben al gezien?' vroeg ik, terwijl ik over mijn koude tenen wreef. Zelf had ik een dag eerder op de heenreis urenlang met mam in de file gestaan, waardoor ik zo laat was aangekomen dat ik niet alleen Ben, maar ook het openingsfeest in de aula gemist had. Toen mam me uiteindelijk afzette, lagen de meesten al in hun bed.

'Heel eventjes maar. Ben heeft zoals altijd wat tijd nodig om te ontdooien. Maar één nachtje op de magische academie doet wonderen, dus hij zal vandaag wel weer de oude zijn.'

Ik knikte. 'Heb ik nog iets gemist bij het openingsfeest?'

'Er is een nieuwtje, ja.' Polly wurmde zich uit bed en ging op zoek naar een spijkerbroek en sokken in haar koffer. 'Maar alles op zijn tijd!' Ze verdween in de badkamer.

'Je maakt het veel te spannend!' riep ik nog, en ik begon toen ook in mijn koffer te rommelen om sokken te zoeken. Mijn tenen waren net weer een beetje opgewarmd en dat wilde ik graag zo houden. Eerst maar even aankleden. Mijn koffer uitpakken kon later ook. Nu wilde ik vooral even uitgebreid genieten van het idee dat ik weer hier was.

'Hé!' hoorde ik buiten iemand zeggen, en op hetzelfde moment werd er op de voordeur gebonsd. Ik kromp in elkaar van schrik.

'Kom binnen! Wat ben je laat.' Ik giechelde toen de deur piepend openging en Ben me lachend aankeek.

'Moet jij zeggen! Jij was gisteren pas echt laat. Waar bleef je? Ik begon me al ongerust te maken.'

Ik haalde mijn schouders op. 'Gewoon, laat. Maar hé, ik ben er!'

Polly kwam met de tandenborstel in haar mond uit de badkamer gesloft en knikte naar Ben. Die plofte neer op de stoel met de minste rommel en haalde iets uit zijn broekzak.

‘Tadaa!’ Ben zette een klein voorwerp op tafel en waaierde er wat met zijn handen omheen. ‘Een welkomstcadeautje, voor jullie.’

Polly keek en trok alleen haar wenkbrauwen op. Ik kwam – in ons toch al krappe kamertje – nóg wat dichterbij staan. Uit een flesje dat voor ons op tafel stond, steeg een donkerrode wolk op en in het flesje bubbelden belletjes op en neer. Ik ademde uit, deed mijn ogen dicht en ademde vervolgens heel diep in. En toen kon ik alleen nog maar glimlachen. Alles rook naar cacaobonen, vanille, kardemom en... nog veel meer. Steeds dieper probeerde ik de heerlijke geur op te snuiven. Ik was tot niets meer in staat, behalve het maar over me heen te laten komen, me te laten omhullen. Alsmar dikker werden de wolken die uit het flesje opstegen, tot onze hele boomhut ermee gevuld was. Het liefst had ik die geur voor altijd willen vasthouden, zo heerlijk was hij. Toen het me eindelijk lukte mijn ogen weer open te doen, draaide ik me om naar Polly. Op haar gezicht lag nu ook een zweem van geluk. Ze zag eruit zoals ik me voelde.

‘Dit is de lekkerste geur ooit,’ fluisterde Polly, en ik kon niet anders dan haar gelijk geven. Ben zat achterover geleund en zei niets. Hoewel ik hem door de traag bewegende nevelslierten niet eens goed kon zien, leek hij gelukkiger dan ik hem ooit had gezien. Minutenlang deden we niets, behalve ons concentreren op de mengmoes van geuren. Ik voelde me bijna een beetje verdrietig, toen ik merkte dat niet alleen de nevelslierten lichter werden, maar ook de geur met elke ademdeug

een beetje meer vervaagde. Het flesje was half leeg toen Ben de kurk er weer op deed. Nog even genoten we van de laatste wolkjes die om ons heen dreven, tot ze volledig vervlogen waren.

Ik ging op de tafel zitten, pakte het flesje en hield het omhoog. *Aangename geur* stond er in Bens eigen handschrift op het etiket. ‘Hoe kom je hieraan en... wat is het?’ Ik draaide het flesje nog een paar keer rond en gaf het toen terug aan Ben.

‘Een geur die de mooiste olfactorische herinneringen in ons naar boven haalt,’ zei hij.

‘Aha... Zou je nu nog een keer in gewone mensentaal kunnen zeggen wat je precies bedoelt?’ Polly leunde tegen de muur en keek al net zo nieuwsgierig als ik.

‘Nou...’ Ben stopte het flesje weer in zijn zak en stond op. ‘Het is een geur die herinneringen aan andere geuren in ons opwekt. Geuren van vroeger, die we ooit heel lekker vonden. Zoiets. In de herfst heb ik uit het stoffigste bibliotheekboek dat ik kon vinden wat aanwijzingen voor de bereiding overgenomen. En omdat ik thuis toch tijd over had, heb ik geprobeerd het een en ander samen te stellen.’

‘Het een en ander?’ herhaalde ik en ik keek hem met opgetrokken wenkbrauwen aan. ‘Hoeveel precies?’

‘Ehm... een koffertje vol, of zo.’

Polly schudde haar hoofd. ‘En ik maar denken dat niemand zich strikter aan de regels van de academie houdt dan jij.’

‘Is ook zo, hoor,’ wuifde Ben Polly’s opmerking weg.

‘Voor zover ik weet, is het verboden om meteorpoeder buiten de magische academie te gebruiken.’ Polly trok haar trui aan. ‘Maar ik kan me vergissen.’

‘Ach, kom op, ik heb het meteorpoeder buiten de academie nauwelijks gebruikt. Een heel klein beetje maar. Dat moet kunnen, lijkt me. Maar, eh... jullie hoeven het wat mij betreft ook weer niet meteen aan onze directrice door te vertellen.’

Ben stond op en deed de deur open. Hij streek een haarlok naar achteren en gebaarde ons mee te komen. ‘Van deze geur krijg ik in elk geval altijd honger als een paard. Laten we opschieten, dan kunnen we nog ontbijten. Misschien zijn er speciaal voor de eerste schooldag wel pannenkoeken!’

Ik kreeg een por in mijn zij van Polly en terwijl we achter Ben aan naar buiten liepen, grijnsden we naar elkaar. Polly trok de deur achter ons dicht. We volgden Ben de houten trap af en liepen samen langs de andere boomhutten tot we bij het academieterrein aankwamen. De ochtendzon stond inmiddels al een tijd op het bedauwde gazon en verwarmde de lucht. We waren zo’n beetje de laatsten die tussen de woonwagens en tenten door op weg waren naar de ontbijtruimte onder de glazen koepel. De meesten kwamen alweer terug en waren allang klaar met hun chocolademelk, muesli of wat dan ook.

‘Hé!’ riep ik naar Theresa, die ons samen met Miriam en Lin tegemoet liep. Ze zwaaide naar me, maar meteen schoten haar ogen naar Polly en met een stiekeme glimlach keek ze vervolgens gauw naar de grond. Vlug keek ik met een schuin oog naar Polly, die eenzelfde grijns op haar gezicht had.

‘Ik zou maar opschieten!’ zei Miriam. ‘Het ontbijtbuffet is al bijna leeg.’

Ben begon ineens twee keer zo snel te lopen. Polly en ik konden hem op de trap naar de kantine amper bijbenen. Daar aangekomen stelde Ben tot zijn ontzetting vast dat er pannenkoeken waren gewéést.

‘Dit is toch niet te geloven?’ Hij stak zijn hoofd door de deur van de ruimte ernaast, waar de kok al pannen en potten aan het leegschrapen was. ‘Geen pannenkoeken meer? Ik heb me de afgelopen maanden nergens zo op verheugd als op die pannenkoeken! Wat moet ik nu dan eten?’

Achter de keukendeur hoorde ik de bulderende lach van de kok, die Ben vervolgens bruinbrood met jam aanbeval – daar waren nog bergen van over. Voor Ben had de dag niet slechter kunnen beginnen. Maar dankzij de extra grote beker chocolademelk met slagroom – beloning van de kok voor Bens gevlei over de pannenkoeken – hoefde hij zijn dag toch niet helemaal als verloren te beschouwen.

‘Wat was nou dat nieuwtje dat ik tijdens de opening gemist heb?’ vroeg ik aan Polly.

‘O, niets bijzonders. We krijgen bezoek van onze Franse partnerschool.’

‘Van de *Académie des Senteurs?*’ vroeg ik vol ongelooft. ‘En dat vind jij niets bijzonders?’ Mijn stem klonk plotseling wel een octaaf hoger.

Polly haalde haar schouders op. ‘Er komen gewoon een paar mensen op bezoek, nou en?’

Verontwaardigd over zo’n gebrek aan enthousiasme wendde ik me tot Ben, die me alleen maar instemmend toelachte. ‘Nou, ik vind het anders geweldig nieuws!’ zei ik, en ik sloeg mijn laatste slok chocolademelk achterover.

Eindelijk kon onze eerste schooldag op de magische academie echt beginnen. Volgens het rooster moesten we voor het eerste lesuur in de kas zijn en... we waren er helemaal klaar voor.

Samen gingen we op weg naar de kas, waar mevrouw Haag het vak plant- en grondstoffenkunde gaf. Het was maar een klein eindje lopen, maar buiten op het academieterrein was bijna niemand meer. De meesten zaten kennelijk al in hun lokaal. We moesten dus even een tandje bijzetten om niet meteen de eerste dag al te laat te komen. Toen we eindelijk de glazen deur van de kas openduwden, werden we niet alleen door de bekende plantendamp begroet, maar ook door onze klasgenoten en mevrouw Iversen. Zij was eigenlijk al sinds het afgelopen semester onze conciërge, of kampbeheerder, zoals dat hier op de academie heette. Maar waar was mevrouw Haag?

‘Erg fijn dat jullie er ook zijn. Dan kan ik nu eindelijk beginnen.’ Mevrouw Iversen wierp ons een strenge blik toe en wij gingen snel bij de anderen staan.

‘Vanaf morgen is mevrouw Haag er weer,’ vervolgde ze. ‘Maar het komende uur zullen jullie het met mij moeten doen. Dat komt goed uit, trouwens, want we gaan een uitstapje maken naar het bos om een aantal